

Dumb

Hun var smuk.

Smuk som altid. Det var ikke, fordi hun var sprunget ud af en Hollywoodfilm eller noget, men der var noget specielt ved hende. Hun var nok snarere en af de søde, mere naturlige typer, som kunne finde på at hoppe rundt i undertøj i en reklame for Matas. Med lidt god vilje i hvert fald.

Nøddebrunt, bølget hår, der løb nedover hendes nakke, og videre lidt ned af hendes ryg, samtidig med at enkelte lokker vuggede taktfast henover hendes fregnede ansigt, i det mens hun gik. Slidte jeans, tæt-siddende omkring et par relativt lange ben. Åben skjorte, ternet i forskellige røde nuancer, og under den den klassiske, matsorte Nirvana-Nirvana-t-shirt med den tvivlsomme smiley. Alt i alt en flot pige. Rigtig flot. Ikke flot på den traditionelle måde, men på den mere alternative, og interessante måde. Hans måde.

Båret af selvsikre, og dog lette skridt, nærmede Matas-Matas-reklamen sig, indtil hendes jadegrønne øjne pludselig mødte hans egne, og hun lyste op i et stort, åbent smil. Colgate go home, tænkte han, mens han febrilsk prøvede at finde på noget at sige. Hun kom ham i forkøbet.

"Hej Adam, hvad så?"

Hvad så. Spørgsmålet over alle spørgsmål, der umiddelbart kun gav ham én svarmulighed:

"Nårrh, ikke så meget, er træt, tror, jeg skal ned og have noget kaffe, du ved, stille og roligt."

"Ja, er også herretræt, men jeg er ved at komme for sent til Engelsk, så..."

"Ja ja, helt sikkert, snakkes bare."

"Yes, ses!"

De brune lokker flagrede, da hun fortsatte ned ad gangen, og efterlod ham med en bittersød fornemmelse. SIKKE en pige... og sikke en samtale... Det var nu ikke, fordi det var løgn, det han sagde. Han VAR træt, virkelig træt, ikke af søvnmangel, men af at få stillet spørgsmålet "Hvad så?" og give svaret "Ik' så meget". Om kaffe kunne hjælpe på det i dag, ville han nu finde ud af. Det plejede det ikke at gøre.

Det var fredag, og et tyndt lag af skyer forhindrede solens stråler i at slå ned på gymnasiets koksgår mure. Det skulle-ville vist komme til at regne senere. Altså en ganske almindelig oktoberdag.

Han elskede efterår. Årstiden tog farven fra folks ansigter, og brugte den til at farve verden i nuancer af gul, brun og rød. Så kunne han selv gå og studere de hvidmalede ansigter, der fyldte gaderne, grunde for den forekommende vinter, der nok igen i år ville indhulle landet i en dyne af hvidt. Ikke at det rørte ham særligt meget. Selv i et lige så dødt og sterilt landskab som

det, vinteren skabte, formåede han at finde skønhed. Især i kraft af stilheden. Han glædede sig allerede, og følte samtidig, at han var den eneste person i verden, der fandt glæde i den tanke. Så typisk ham.

Bag i hans hoved sad der stadig et billede af en Matas-reklame og generede ham. Gabrielle var navnet. Hendes forældre var franskmænd, men hun var født i Danmark, hvor hun, efter hvad han gik ud fra havde været 16 trygge og mindeværdige år, var startet i 1.g sammen med ham. Han havde været fan fra den første dag, og var det stadig. Den største fan. Første og største. I den her sammenhæng lød det bedre, end det var.

Theis var navnet. Navnet på 1-92 centimeter dansk handyr, der på trods af tvivlsomme interesser og en skostørrelse større end hans IQ, alligevel havde formået at kunne kalde sig Gabrielles kæreste i snart to år.

Theis. Han smagte lidt på navnet i sin mund, vendte og drejede det lidt med tungen, før han spyttede det ud, og så det lande på den lysegrå asfalt, hvor mørke pletter var begyndt at danne sig. For en gangs skyld havde meteorologerne ret, regnen var her. Nu kunne Theis få lov til at ligge der og blive til en vandpyt, der så kunne løbe ned i kloakken, hvor det hørte til.

Imens ville han selv prøve at fange en bus.
Hans denimjakke var ikke glad for regn.

Da han nåede hjem, var regnen stille og roligt ved at aftage.

Det havde været en voldsom skylle, og selvom han kun havde fire hundrede meter fra busstoppestedet til sit hjem, var han havde hans jakke stadig alligevel nået at blive godt og grundigt gennemblødt. Lort. Det havde faktisk bare været en lortedag. Som om det ikke var nok at have sovet en time over sig, så havde han i farten glemt sin computer med alle hans sine noter på, hvilket havde gjort ham mere eller mindre hjælpeløs i de 5 timer, han i dag havde siddet lænket fast til stolen i lærdommens højborg. Eller, sådan føltes det i hvert fald. Var man dog bare en trækfugl, så ville lænken ikke passe, og man ville kunne flyve ud af det åbne vindue mod varmere egne, langt væk fra afleveringer, mørke skyer, og ligegyldige samtaler og sociale stratego-legesom man kun spillede med på, fordi normen påbød det. Og så Gabrielle... Øv.

Han kiggede ned på vejen. Regnvandet havde dannet et stort spejl, der blev slået i tusind stykker, hver gang en bil racede over det. Kiggede han godt efter, kunne han se sit eget spejlbillede dernede på vejen. Han så forvirret ud.

En bil kørte hurtigt forbi, og slog ham i tusind stykker. Rystet vand, rystet mand, tænkte han, mens han gik ud i køkkenet for at tage sig en snack. Han havde aftalt at tage i byen med Mads og Josef. Det ville forhåbentlig vende lidt om på hans lortedag.

Han satte Nirvanas "Nevermind" på anlægget, skruede lidt op og kiggede ud af vinduet, hvor det var begyndt at blive mørkt. "I'm not like them, but i can pretend..." sang Kurt Cobain.

...

Purple Haze hed baren. Stedet var ikke særlig gammelt, men havde hurtigt fået ry som et fedt og ikke alt for dyrt sted, med charmerende bartendere, vinyl på væggene og dansevenlig rock listende ud af højttalerne. Egentlig et under, at der ikke var nogen, der havde fået ideen før. Konceptet var genialt, og Purple Haze var en overskudsforretning med god marginal.

Der var godt fyldt op. Han lod sit blik glide ud over klientellet.

Overvejende unge hoveder, euforiserede over af hinandens selskab og tonerne fra guitaren, drak lystigt lØs af Tuborg Classic, imens de snakkede frem og tilbage om universets mysterier. Et par overmodne, men tydeligvis erfarne barlØver havde sat sig til rette tæt ved de våde varer, og spejdede ud over tåg-selv-selv-bordet af ungt kød. Ovre i hjørnet sad, hvad der kunne ligne en udbrændt junkie og sippede til sin cola, imens hendes mørke øjenlåg kæmpede en brav kamp mod tyngdekraften, og brudstykker af samtaler, rockmusik og latterkramper fór gennem den varme luft.

Omme bagerst i lokalet sad Mads, solidt placeret på en af de brede stole, med armygrøn skjorte og gelé i det gyldne hår. Det så ud til, at han havde siddet der i noget tid, men Mads var også kendt for at være tidligt på den.

Han købte en stor fadøl i baren, en brun Leffe, hans foretrukne, og gik ned til Mads.

"Mads!"

"... Adam! For fanden, du er også bare typen, der kommer snigende bagfra, jeg-jeg så dig slet ikke komme!"

"Tak... tror jeg." Mads havde allerede fået noget at drikke, det kunne tydeligt mærkes, men det skulle Adam nok hurtigt komme-gøre ham efter.

"Hvor er Josef?"; spurgte Adam.

"På vej. Han er en god ven, men punktigheden kunne i den grad være bedre, det tror jeg godt vi kan blive enige om."

"Du skulle nødig snakke, du kommer altid for tidligt!"

"Hvilket er at foretrække, hvis du spørger mig. Men nok om det, han er her nok snart. Imens kan vi se, hvem der når bunden hurtigst. Skål!"

Adam løftede glasset, og lod den gyldenbrune væske løbe ind i munden, og ned gennem halsen, køligt og forfriskende. Det smagte næsten endnu bedre, end det plejede. Det var nok derfor, øl var så populært hos folk, der havde en lortedag. Det var måske også derfor, at lortedagen endte med at blive til et lorteliv, tænkte han, da han satte glasset ned igen. Halvt tomt allerede. Det skulle nok blive en god aften.

Efter en lille times tid og yderligere mængder alkohol var Josef kommet.

Et fint lag af svedperler havde dannet sig på hans lysebrune ansigt, og det var med dybe vejrtrækninger, han havde sat sig ned. Det sjove ved Josef var, at lige så sent som han altid kom, lige så meget hadede han at komme for sent. En mindre forbandelse, han sikkert ville komme til at have hængende på sig mange år frem.

Josef havde netop fået løn, så som en kompensation for den tid, de to andre havde måttet undvære ham, gav han en omgang. Dobbelt op.

Adam lod igen et tomt glas ramme bordet. Han var ved at miste tal på, hvor mange gange han havde gjort det i løbet af aftenen, men det var åbenbart nok gange til, at han begyndte at se syner. I den anden ende af lokalet, nede ved indgangen, hvor en gruppe unge fyre var begyndt at komme ud i en større diskussion om engelsk fodbold, åbnede glasdøren sig, og ind trådte en reklame for Matas. Gabrielle var på Purple Haze, og hun var smukkere end nogensinde før. Eller måske var det bare alkoholen. Bag hende trådte endnu en person ind. Det kunne sikkert godt have været en mislykket reklame for et dårligt sportsprodukt, men sandheden var, at det var Theis, og pludselig nåede Adams lortedag, der ellers havde været under positiv behandling af sine hans venners selskab, et klimaks.

"Hey, det er sgu da Theis og Gabrielle," udbrød Josef, der uden at fortrække en mine rejste sig op, og gik ned for at invitere dem op til deres bord. Deres bord... Lortedagen havde åbenbart mere i sig endnu.

Han rejste sig, og skyndte sig op i baren. Han orkede ikke at skulle sidde og glo på Theis' dumme fjæs resten af aftenen, men han vidste, at det med både Josefs og Mads' medhold nok var uundgåeligt. Han skulle bare lige have noget til at hjælpe sig selv igennem det. En dobbelt rom måtte kunne gøre det. To måske.

Da han kom tilbage til bordet, havde Theis sat sig på hans plads. Selvfølgelig havde han det, men han orkede ikke at skulle tage den med Theis, så han fandt en ny stol og satte sig ned.

"Hej Adam!" sagde Gabrielle, og lyste op i det sædvanlige Colgate-smil, imens hendes fregner nærmest glimtede i neonlyset, der indhyllede det mørke lokale. Han reagerede slet ikke. I et kort øjeblik, der dog virkede som en evighed, blev alt uklart. Det var, som om hele verden var gået i stå, selvom han sagtens kunne se de slørede konturer, der omkring deres bord dansede til den indhyllede lyd af grædende guitarer. Det var, som om tiden stod stille. Overfor ham var Gabrielles ansigt blevet blå, og hendes mund bevægede sig, uden at der kom lyd ud. Det samme gjorde hans egen, imens han kiggede ned i det tomme glas. Da han kiggede op igen, var Gabrielles ansigt forsvundet et øjeblik, for pludselig at komme frem i lyset igen, nu et ildrødt lys, der lagde sig over hele hendes ansigt, hvor munden igen bevægede sig, voldsommere denne gang. Han ville gerne sige, at han ikke kunne høre hende, ikke kunne forstå hende. Men han kunne ikke engang forstå sig selv. Ikke høre, hvad han selv sagde. Der var nogen, der kaldte på ham. Eller en anden. Hvad sagde de?

"THEIS, STOP!!!"

Tiden startede igen, da han mærkede knytneaven bore sig ind i hans hud, og slog-slå ham i tusind stykker, der spredte sig ud over hele Purple Haze. Et inferno af smerte kastede ham bagover ind i en gruppe dansende mennesker, hvor han landede som et nedstyrtet fly. Fra gulvet så han Mads og Josef holde en rødglødende Theis tilbage fra at gå amok på ham. Han kunne ikke se Gabrielle. Hun var væk. Lortedag, tænkte han. Så blev det mørkt.

...

Da han vågnede, føltes hans hoved som en atomprøvesprængning.

Han lå i sin seng, på sit værelse, og havde ingen erindring om, hvordan han var havnet der.

Der var helt stille, bortset fra lyden af lette regndråber, der prikkede på ruden. Uret på natbordet sagde 11.25. Han havde nok sovet i lang tid.

Han havde sovet med tøjet på. Han fandt sin mobil i sin baglomme, og kiggede på displayet. Ét ubesvaret opkald fra Mads. Den var på lydløs.

Han måtte tale med Gabrielle. Prøve at finde ud af, hvad der var sket.

Han kiggede ud af vinduet på de mørke skyer, og så sit spejlbillede. Det var blevet knust så mange gange. Han var ikke sikker på, at han kendte personen på den anden side af glasset.